

Venir al català

Miquel Burgos i Fradeja

Estudiant del grau de Llengua i literatura catalanes (UOC)

miquel.angel.burgos@gmail.com

En aquest treball, faig un recorregut per la meva pròpia autobiografia lingüística, per a la qual cosa enumero les llengües que he anat aprenent al llarg dels anys i m'aturo a comentar amb un xic més de detall aquells aspectes que considero sociolingüísticament rellevants. L'autobiografia en si acaba amb la *vinguda al català* pròpiament dita, que esdevé una mena de colofó o cirereta del pastís sociolingüístic. Després de la narració cronològica dels fets, analitzo un per un els conceptes principals que emanen del meu cas: el multilingüisme causat per l'aprenentatge successiu de diverses segones llengües; els canvis de llengua d'identificació, d'ús i de competència; i, el més important de tots: l'autoodi.

L'autoodi és un fenomen ben català: no només perquè Ninyoles en fou l'inventor, sinó sobretot perquè és present en molts catalans, que odien llur pròpia llengua, cultura i identitat (odi que té el seu origen en els segles d'imposició de llengües, cultures i identitats foranes). El meu cas és un xic més atípic, perquè és el mateix, però a la inversa: soc un català adoptiu que rebutja el seu origen espanyol, amb tot el que això comporta. En el meu treball intento explicar la meua història i enllaçar els fets amb teories sociolingüístiques que serveixin per a entendre'ls, justificar-los i demostrar que, encara que ben peculiar, no soc el primer ni l'últim que es troba en una situació semblant.

Soc ben conscient que és un treball que es troba al límit de la recerca pròpiament dita, però, així i tot, penso que pot ser interessant de llegir i, tal vegada, aportar algun coneixement nou al lector.

Pel que fa al títol, és el que és i no cap altre perquè el treball està basat vagament o, més aviat, inspirat en el capítol "Venir al valencià" d'Anna Salomé (2008). En el capítol, l'autora ens relata la seva pròpia experiència de nàixer en una llengua, el valencià, amb tot el que això comporta. És cert que jo no he *vingut* al català com ella al valencià, ja que no hi he nascut, però sí que es podria dir que hi he *renascut*, per la qual cosa considero que la meua experiència pot ser tant de *vinguda* a una llengua com la seva, malgrat les diferències evidents.

SALOMÉ ALBIOL, Anna. Venir al valencià. A: *Anys d'impremta de gelatina*. Castelló: Colla Rebombori, 2008. Pàg. 11-18. ISBN 978-84-690-3703-3.